

FŐOLDAL ARS POETICA ELÉRHETŐSÉG LINKEK KIK VAGYUNK? KEDVENCEKHEZI KEZDŐOLDALNAKI

Rovatok

[Címlap](#)

Ma történt

- Aktualitás
- Saulizmus
- Neosaulizmus
- Mohamedizmus
- Soá-mánia
- Reáltörténelem
- Para-PC
- Nonkonform naptár
- Ad horrendum
- Bibliotéka
- Galéria és Humor
- Varia
- Alain de Benoist
- Guillaume Faye
- Határ Győző
- Videótár

Keresés

Keresés

Hírlevél

Iratkozzon fel hírlevelünkre!

Email cím: *

- Feliratkozás
- Leiratkozás

Beküldés

Belépés

Felhasználói név: *

Jelszó: *

Belépés

- **Felhasználó létrehozása**
- **Elfelejtett jelszó**

Navigáció

- o **Friss tartalom**
- ▶ **Hírolvasó**

Gazdag István: USA - a "Lobby" hatalma + Le livre de Mearsheimer & Walt sur le Lobby (en français)

antidogma.hu, sze, 2009/10/21 - 22:52 [Para-PC](#)

Az Egyesült Államok és Izrael közötti „különleges” kapcsolatok ténye egyáltalán nem szorul bizonyításra, annyira állandó és közismert eleme az utóbbi hat évtized történelmének. E kapcsolatok tényleges jellegét illetően azonban megoszlanak a vélemények. Egyesek szerint Izrael csupán az amerikai imperializmus közel-keleti előretolt helyőrsége, az USA „kliens állama” (Mort Zuckerman), mások szerint viszont az Egyesült Államok a zsidó állam által képviselt expansionista cionizmus engedelmese eszköze. Akár a fark csóválja a kutyát, akár fordítva, e téren a Fehér Ház mindenkor lakójának aligha van személyes mozgástere, amint azt – a sokak által e téren is „formabontónak” remélt – Barack Husszein Obama szálnalmas téblábolása is ékesen bizonyítja.

Amiről sokáig csak diszkrétan, „fű alatt”, szinte suttogva illet beszélni – még a szólás szabadságát egyébként a legfontosabb állampolgári alapjognak tekintő Egyesült Államokban is –, az az utóbbi időben (különösen John Mearsheimer és Stephen Walt nagy port felvert tanulmánya óta) egyre inkább betüremkedik a közbeszédbe, és immáron nem csak Amerikában. Nevezetesen az, hogy az amerikai-izraeli különleges kapcsolatok fő tartópillére az USA-ban tevékenykedő izraeli vagy cionista lobby. Mielőtt még a gyöngébb idegzetűek antiszemitizmust kiáltanának, az összeesküvés-elméletek hívei pedig jubilálni kezdenének, nem árt tisztázni, hogy adott esetben a lobby nem a maffia vagy a titkos társaság szinonimájaként értendő. Amerikában ugyanis a lobby-tevékenység a politikai-közeleti szintér bevált gyakorlata, maguk a lobbyk pedig irodahelyiségekkel, vezetőikkel és személyzettel rendelkező, hivatalosan elismert nyomásgyakorló csoportok, egyfajta sajátos vállalkozások, amelyeknek a választópolgárokhoz hasonlóan joguk van véleményt nyilvánítani bármilyen – különösen a kormány és az államigazgatás tevékenységét érintő – témában.

Történelmi okokból az Egyesült Államok alkotmányos felépítését eleve olyanra tervezték, hogy az állam erőtlen, a politikai osztály ingatag, az igazságszolgáltatási hatalom pedig (a bírói tisztség választás útján történő betöltése miatt) gyöngé legyen, és hogy a kormány politikája a különböző lobbyk érdekeit tükrözze, amely lobbyk viszont erősek, stabilak és gazdagok. Ily módon az amerikai választási kampányok lényegében a vagyonos magánemberek és a mindenható lobbyk körében végzett nyilvános pénztarhálások, az adományozók érdekeiknek az állami politikában történő érvényesítésére vonatkozó kötelezettségvállalásokért cserébe. Éppen ezért az amerikai „demokrácia” valódi természetét tekintve egy plutokrácia, vagyis nem a nép, hanem a vagyonosok uralma, egy olyan rendszer, amelyben a korrupció normális és törvényes, mert mi másnak lehet nevezni azt, hogy egy lobby teljesen nyíltan és hivatalosan megvesz és eltart egy (vagy több) szenátort vagy képviselőt, sőt adott esetben egy egész kormányt.

Ebben a kontextusban kell tehát értékelni az amerikai zsidó lobby működését is, amelyet egyébként gyakran egyszerűen csak „a Lobbynak” aposztrófálnak, mert legaktívabb és legjobban szervezett lévén maga a lobby archetípusa. A helyi megfigyelők szerint hatalmát tekintve legfeljebb csak a nyugdíjasok lobbyja (American Association of Retired Persons) múlja felül, de értelemszerűen ez utóbbinak kevesebb befolyása van az Egyesült Államok külpolitikájára. Egyébként a „zsidó lobby” némileg pontatlan minősítés, mert az USA hatmillió zsidó állampolgárából – mértékadó becslések szerint – csak minden harmadik vesz részt a tevékenységében. Rögtön adódik a kérdés: hogyan lehetséges, hogy egy (létszámát tekintve legalábbis) ilyen kicsiny lobby mégis döntő befolyást képes gyakorolni egy 300 milliós országra, a világ vezető gazdasági-katonai hatalmára.

Ennek számtalan oka van. Az egyik az, hogy ez a kisebbség politikailag hiperaktív egy olyan országban, amelynek legjellemzőbb vonása a tömegek közéleti passzivitása és politikai tudatlansága. Az előbbit még bátorítja is a politikai osztály, amely rendkívüli kegyetlenségre képes, és skrupulusok nélkül gyilkol, ha uralmát időnként lázadások

Február 13.

1278. február 13. III. Miklós pápa parancsára elevenen megégetnek 160 eretneket a veronai amfiteátrumban. Az áldozatok azok közül az albigensek (katharok) közül kerültek ki, akik Provence-ból menekültek olasz földre az ellenük folytatott két véres kereszties hadjárat után.

1547. február 13. A szicíliai luteránusok elleni nagy autodafé keretében Palermóban élve befalazásra ítélnék egy eretneket. Akkoriban III. Pál személyében egy hitetlen pápa foglalta el Krisztus földi helytartójának trónusát.

1590. február 13. III. Gyula pápa inkvizíciójának parancsára Rómában felakasztják az eretnekségben bűnös Lorenzo dell'Aglio da Soncino frátert.

1928. február 13. A magyar egyetemista ifjúság tüntetést rendez az 1920-as numerus clausus törvény enyhítése ellen (a felsőház azonban március elsején mégis elfogadja az 1928:XIV. törvénycikket, amely eltörli az egyetemi felvételeknél a „népfajok és nemzetiségek” szerinti korlátozást), és október 15-25. között megismétli a tiltakozó akciót.

1945. február 13. Az angolszász légierő porig bombázza Drezda városát, legalább 250 ezer polgári személy halálát okozva. „Drezda: ilyen hely nem létezik többé”, dicsekedett a terrortámadást követően Arthur „Bomber” Harris, a brit légierő főparancsnoka. Katonailag Drezda elpusztításának semmi értelme nem volt, csupán az angolszászok hatalmi demonstrációját szolgálta. Az angol propaganda igyekezett a Coventry elleni 1940. november 14-i német támadásra adott válaszként beállítani Drezda lerombolását. Az angol város bombázásakor azonban mindössze 554-en vesztették életüket, ráadásul a RAF már jóval ezt megelőzően is támadott német polgári célpontokat, például alig két nappal után, hogy a britek hadat üzentek Németországnak, 1939. szeptember 5-én lebombázták Wilhelmshaven és Cuxhaven sűrűn lakott, belső városrészeit. „Drezda lerombolása az emberiség elleni büntettek egyike volt, amelynek okozót Nürnbergben vád alá kellett volna helyezni, ha az a bíróság nem a szövetségesek bosszújának pusztá eszköze lett volna”, írta utóbb Richard Crossmann brit munkáspárti politikus. A Drezda elleni "bomba-holokauszt" a legrövidebb idő alatt elkövetett, legkegyetlenebb és legtöbb áldozatot követelő tömeggyilkosság az emberiség történelmében.

1974. február 13. A Szovjetunió

Metin2.it
Google Hirdetések

fenyegetik a nép részéről, amelynek a „szinten tartása” a különösképpen elbutító amerikai iskola- és médiarendszerre hárul. Ez utóbbi – legalábbis a vezetők szempontjából – áldásos ténykedését például az a felmérés is jól példázza, amelyet a National Geographic magazin kezdeményezésére készítettek kilenc ország (Kanada, Németország, Franciaország, Olaszország, Nagy-Britannia, Mexikó, Japán, Svédország, Egyesült Államok) háromezer egyetemistája körében. Ebből egyértelműen kiderül, hogy földrajzi ismereteik tekintetében az amerikai diákok csaknem analfabéták. 11 százalékuk a saját országát sem volt képes megjelölni a térképen, 29 százalékuk nem lelte meg a Csendes-óceánt, 58 százalékuk pedig nem tudta, hogy hol található Japán, 65 százalékuk, hogy hol van Franciaország, 68 százalékuk, hogy hol van Anglia. Noha 58 százalékuk már hallott róla, hogy a tálibok átvették a hatalmat Afganisztánban, csupán 17 százalékuk tudta, hogy a világ melyik részén található ez az ország. Mellesleg majdnem egyharmaduk vélekedett úgy, hogy az USA lakossága egy és kétmilliárd között van (a helyes válasz 289 millió lett volna). Globálisan a legjobb eredményeket a német, a svéd és az olasz egyetemisták érték el, a legrosszabbakat pedig az amerikaiak és a mexikóiak (National Geographic Today, 2002. november 20.).

Ilyen mentális és intellektuális környezetben nem meglepő, hogy a cionista lobby hiperaktivitása és általában is a zsidók „hipertofikus aktivitása” (Margolina) – hiszen Mitchell G. Bard (American-Israeli Cooperative Enterprise) szerint „a zsidók szinte vallásos hévvel vetik bele magukat a politikába” – nagyon is kézzelfogható eredményekkel jár. Mint arról hosszú távon meggyőződhetünk, az Egyesült Államok kongresszusában (szénátus és képviselőház) minden olyan előterjesztés, amely Izrael katonai vagy anyagi kedvezményekben való részesítését célozza, a száz szenátorból 99, a 435 képviselőből pedig legalább 400 támogatására számíthat. Jeffrey Blankfort ismert anticionista – és egyébként maga is zsidó származású – újságíró szerint a Lobby úgy beidomította az amerikai nép képviselőit, mintha „cirkuszi állatok” lennének. Az általa gyakorolt ellenőrzés annyira totális, hogy maga az elnök sem kezdeményezhetne olyan intézkedést, amelyet a Lobby károsnak tartana Izrael érdekeire nézve, ellenben a zsidó államnak kedvező javaslatait a kongresszus gyakran „megfejeji”. Ami a konkrét anyagi támogatást illeti, az USA az utóbbi két évtizedben több mint százmilliárd dollárt adott közpénzből dédelgetett kedvencének. Ez a segély sohasem apad el, és sohasem csökken, még akkor sem, amikor az amerikai államháztartás súlyosan deficitese, mint manapság.

A Lobby valójában egy egész rendszer. Középpontjában az AIPAC (American Israeli Public Affairs Committee) található, amely közvetlenül beavatkozik a washingtoni kongresszusban és annak tagjainál. Székhelye Washingtonban van, és 165 személyt foglalkoztat. Mivel nemzeti lobbiként regisztrálták, nem tekintik egy idegen országot támogató szervezetnek. Ha annak tekintenék – merthogy az USA-ban nem nemzeti lobbik is létezhetnek –, akkor sokkal távolabb tartanák a kongresszus döntéshozatali mechanizmusától. Nemzeti lobbiként viszont joga van részt venni a parlamenti bizottságok munkájában, határozattervezet vagy törvényjavaslatot kidolgozni és megszavaztatni, tagjait választott testületekbe kinevezetni. A szenátoroknak és a képviselőknek lehetőségük van arra is, hogy hivatalosan az AIPAC alkalmazottai közül választhassák legközelebbi munkatársaikat, akik a választási időszakban a népképviselők újválasztásához szükséges anyagi támogatás „felhajtásából” is alaposan kiveszik a részüket, természetesen annak függvényében, hogy a kérdéses népképviselő mennyiben tartja magát a legszigorúbb precionista ortodoxiához. Kongresszusi jelenléte lehetővé teszi az AIPAC számára azt is, hogy bármikor mozgósíthassa a szenátorokat és a képviselőket, képessé téve arra, hogy akár 70 szenátor azonnali támogatását is megszerezze (a százból) abban az esetben, ha az elnök netán olyan intézkedésen törné a fejét, amely nem szolgálná Izrael érdekeit. Ezzel a Fehér Ház is tisztában van, ezért aztán ilyen eset csak elvéve fordul elő. A legismertebb még Gerald Ford elnökségének idejére esik, aki 1976-ban arra készült, hogy nyilvánosan az 1967-es határok tiszteletben tartására szólítsa fel Izraelt, a szenátorok sebtében megfogalmazott levele azonban csírájában elfojtotta ötletét. Magától értetődő módon Izrael legutóbbi Libanon agressziója is haladéktalanul aktivizálta a Lobbyt. Ennek eredményeként az amerikai képviselőház 410 szavazattal 8 ellenében már az izraeli támadás kezdetén elfogadott egy határozatot, amely „elítéli a zsidó állam ellenségeit”. Az AIPAC, amely valószínűleg a határozattervezetet is megfogalmazta, 2006. július 20-án azonnal azt hangoztatta, hogy „az amerikai nép elsősorú többsége támogatja Izrael háborúját a terrorizmus ellen, és megérti, hogy ebben a válságos időszakban legközelebbi szövetségünk mellett kell állnunk”. A „népnek” ugyan nyikkanni sem volt ideje, de az AIPAC azért megnyilvánult a nevében...

Lobbizásában az AIPAC az 50 legfontosabb amerikai zsidó szervezet elnökét tömörítő grémiumra (CoP) támaszkodik, amelyek mindegyikének azonos a célja: egyrészt Izrael Állam feltétlen támogatása, másrészt az izraeli politika ellenzőinek a megbélyegzése és megfélemlítése. E gyülekezet két oszlopos tagja az ún. Rágalmazásellenes Liga (ADL) és az Amerikai Zsidó Kongresszus (AJC). Az előbbi 1949-ben hozta létre a B'nai B'rith nevű szegregált (ti. csak zsidó tagokat befogadó) szabadkőműves páholy, eredetileg az antiszemitizmus elleni küzdelemre. Mára az ADL a politikai cionizmus élgárdájává vált, amely Izrael bírálóinak a szemmel tartására és adott esetben jogi eljárásokkal és/vagy médiakampányokkal végrehajtott „tönkretételére” szakosodott. Az 1906-ban a Németországból érkező zsidók jogainak védelmére alakult és kezdetben anticionista AJC a második világháborút követően átváltott a militáns cionizmusra, és újabban különösen a Lobby külügyeivel foglalkozik. 2004-ben érdekképviselési irodát nyitott Brüsszelben, hogy hatásosabban gyakorolhasson nyomást a palesztinok problémái iránt szerinte „túlzott érzékenységet” tanúsító Európai Unióra. Ezekhez a nagy

Legfelső Tanácsának elnöksége „a szovjet állampolgársággal összeegyeztethetetlen és a Szovjetunióknak kárt okozó, rendszeresen elkövetett cselekményekért” állampolgárságától megfosztja és az országból kizsuppoltatja Alekszandr Solzsenyicin Nobel-díjas író. (Vö. 1922. augusztus 16.)

www.bitefight.it
Google Hirdetések

országos szervezetekhez a helyi szinten ténykedő Izrael-barát politikai akcióbizottságok (PACs) hálózata kapcsolódik, amelyek ugyanazt művelik vidéken, mint a lobbik a fővárosban: a közvéleményt „megpuhító” kampányokat, a népképviselőket célzó nyomásgyakorlást, a választási támogatások megszervezését stb. Különösen a helyi és országos választási kampányokban játszanak kulcsszerepet. Mivel nagyon aktívak és országos szinten is jól szervezettek, a republikánus és a demokrata szavazatok „szortírozása” révén már az elektori voksokról döntő előválasztásokon képesek újítást állni minden olyan jelöltnek, aki nem felel meg az elvárásainak, ugyanakkor pedig jelentős anyagi támogatást nyújtani az ellenfelének. Ráadásul „az összes etnikai csoport közül százalékosan a zsidók tanúsítják a legmagasabb választási hajlandóságot”, és „89 százalékuk az elektori szavazatokat tekintve abban a 12 kulcsállamban él, amelyek önmagukban is elég elektori szavazattal rendelkeznek az elnök megválasztásához. Ha ehhez hozzáadjuk a közvélemény-kutatások szerint a zsidókhoz hasonlóan Izrael-barát nem zsidó szavazókat, világossá válik, hogy az országban Izrael rendelkezik az egyik legnagyobb vétőcsoport támogatásával” (Mitchell G. Bard, *The Israeli and Arab Lobbies*, Jewish Virtual Library, 2006). Ugyanakkor a terepen végzett cionista aktivizmushoz olyan neves és anyagilag jól ellátott „agytrösztök” (think tanks) szolgáltatják az ideológiai municiót, mint a Közel-keleti Politika Washingtoni Intézete (WINEP), az Amerikai Vállalkozás Intézete (AEI), a Biztonságpolitikai Központ (CSP), a Külpolitikai Kutatóintézet (FPRI), a Hudson Intézet és a Nemzetbiztonsági Ügyek Zsidó Intézete (JINSA).

Mindezek a szervezetek elsősorban a keleti és nyugati part nagyvárosaiban ténykednek, ahol az amerikai zsidóság is összpontosul. Ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy a „hátszín” ne lenne érzékeny a befolyásukra, és ne figyelne a diskurzusukra. A Lobby állásfoglalásait ugyanis egyre inkább a magáévá teszi az ún. vallásos jobboldal derékhadát képező karizmatikus (evangelikál) protestánsok több tízmillió tábor, akik 2006. február 7. óta az Egyesült Keresztények Izraelért (CUFI) nevű szervezetbe tömörülnek, amelyet többek között olyan nevek fémjelznek, mint Gary Bauer, Reagan elnök egykori családpolitikai tanácsadója, volt republikánus elnökjelölt, David Brog, Ehud Barak volt izraeli miniszterelnök unokatestvére és John Hagee teleevangelista prédikátor. A „keresztény AIPAC-nak” is nevezett CUFI célja ugyanaz, mint az eredetié: kongresszusi nyomásgyakorlás Izrael támogatása érdekében. A cionisták és a keresztény fundamentalisták (az ún. keresztény cionisták) között az utóbbi két évtizedben létrejött és a jelek szerint egyre erősödő véd- és dacsözetség ténye az amerikai történelem és belpolitika ismerői számára egyáltalán nem jelent meglepetést. Az Egyesült Államokban a Bibliát szó szerinti értelmű vallási fanatikusok ugyanis szentül hiszik, hogy őseik Amerika földjére való érkezése és ottani megtelepedésük isten adománya volt, az USA létrejötte és növekedése az ő nevében történt, lakóinak „nyilvánvaló sorsa” (Manifest Destiny) pedig isteni küldetés. Ilyen előzmények után magától értetődő isteni parancsolatnak tűnik számukra a Jahve nevében és az Öszövetség felhatalmazása alapján maguknak új államot (el)foglaló cionisták támogatása is. Arról nem is beszélve, hogy Erec Jisráél eredeti, biblikus határokon belüli létrejötte szerintük menten kiváltnak Jézus „második eljövételét”, ahogyan azt a Biblia megjósolja. Eme biblikus sorsközösség egyenesen arra ösztönzi őket, hogy manapság ugyanannak tekintsék a palesztinokat, mint egykor őseik az apacsokat: a területi terjeszkedés és az isteni akarat akadályainak. Az évenkénti összejöveteleken, amelyet a CUFI a texasi San Antonióban tart, a keresztény cionisták találkoznak a zsidó állam prominens képviselőivel is, akik azért érkeznek, hogy beszámoljanak a bibliai jövendölés előrehaladásának éppen aktuális állapotáról. Mindez akár még viccesnek is tűnhet, ha nem járna azzal a konkrét következménnyel, hogy a keresztény cionisták közvetítésével a cionista befolyás immáron gyakorlatilag kiterjed az Egyesült Államok egész területére.

Senki nem értheti meg azt, ami politikailag az Egyesült Államokban történik, ha nincs tudatában annak, hogy a különböző zsidó szervezetekből, valamint az Izrael-barát neokonokból és keresztény cionistákból álló politikai koalíció elképesztően erős befolyást gyakorol az amerikai kormányra és külpolitikájára. A mindenható cionista Lobby nem egy árnyékszereplő, egy összeesküvő vagy egy – a szó klasszikus értelmében vett – manipulátor, hanem az imperialista és kapitalista berendezkedésbe való lehető legteljesebb beépülés és a hozzá való lehető legteljesebb alkalmazkodás professzionális megnyilvánulása.

Mára ez a széleskörű érdekszövetség, amelynek lánzsahegyét az AIPAC alkotja, az amerikai kormányzat legnagyobb részére kiterjesztette hatalmát, beleértve az elnöki és alelnöki apparátust, a Pentagont és a külügyminisztériumot is, ráadásul pedig ellenőrzést gyakorol a kongresszus mindkét háza fölött. Az AIPAC nyomásgyakorló arzenáljába igencsak változatos eszközök tartoznak. Így például megőrzi a szenátorok és képviselők szavazásáról készült nyilvántartást, amelyet továbbít a kampánytámogatóknak, hogy azok ennek ismeretében döntsenek az adományaikról. A kongresszus tagjai és személyzetük, valamint az országos és helyi fontosságú politikuskok számára rendszeres izraeli utazásokat szervez miniszteri találkozókkal összekötve. Hogy minél szorosabb kontroll alatt tarthassa a kongresszusi tagokat, az AIPAC Washingtonban előszeretettel vállalja magára személyzetük verbuválását, amikor pedig elérkezik a választások ideje, gondoskodik róla, hogy azok a képviselők, akik a mandátumuk alatt kirúgtak a hámból, megbűnhődjenek merészségükért. Az eredmény magáért beszél...

Le Lobby pro-israélien et la politique étrangère américaine.

Selon John J. Mearsheimer et Stephen M. Walt, coauteurs du livre1, beaucoup de leurs compatriotes et de personnes dans le monde s'interrogent sur les soutiens

étatique et privé, sur les plans aussi bien financier que diplomatique et militaire « hors du commun » et de longue date des Etats-Unis d'Amérique à Israël, alors même que le second ne revêt aucun intérêt stratégique pour le premier. Ce soutien, d'une aussi grande ampleur et étalée sur une telle durée, se justifie d'autant moins qu'il est souvent néfaste aux intérêts des Etats-Unis d'Amérique, et même à ceux d'Israël.

Selon ces deux auteurs, ce soutien s'explique principalement par l'activisme inlassable du lobby américain pro-Israélien.

Qu'est-ce que le lobby pro-Israélien états-unien ?

Ce lobby se compose d'individus et d'organisations juives - et non juives - qui, comme dans tout lobby, consacrent l'essentiel de leur temps, de leurs énergies ou de leurs ressources à défendre une cause, en l'occurrence Israël.

Il compte en fait trois sous-ensembles: les riches donateurs juifs et les organisations juives; les néoconservateurs, où les Juifs américains jouent un rôle de premier plan; et les sionistes chrétiens évangélistes.

Chacun de ces sous-ensembles dispose de moyens d'action et propagande considérables: argent, journaux, sites Internet, centres de recherche, ainsi que de postes sensibles occupés par leurs adhérents ou leurs sympathisants dans d'autres organes de presse et dans des institutions publiques: Congrès, gouvernement, conseillers au gouvernement, Conseil pour la sécurité nationale, diplomatie, haute administration...

Jusqu'à-là, rien d'anormal, dans la mesure où l'existence des lobbys fait partie de la vie politique de ce pays. C'est bien différent du mode de fonctionnement de la vie politique et des institutions politiques françaises. Même si l'extrême droite française tente d'instrumentaliser ce terme à des fins nauséabondes. Ce qui, en revanche, pose problème, ce sont certains des procédés du lobby pro-Israélien.

Il s'agit d'abord, selon les deux auteurs, des conséquences néfastes des pressions constantes du lobby sur le président, le gouvernement et les membres du Congrès des Etats-Unis d'Amérique pour qu'ils alignent totalement la politique étrangère moyen-orientale de la première puissance mondiale sur celle de l'Etat d'Israël, et qu'ils satisfassent toutes les demandes de ce dernier.

Le deuxième grief que les deux professeurs états-uniens adressent à ce lobby est son emploi à cette fin de tous les moyens, y compris les « plus brutaux. »

Plus concrètement, cette pression du lobby vise, par exemple, à empêcher le pouvoir états-unien de faire pression sur Israël, pour que ce dernier accepte l'établissement d'un Etat palestinien aux frontières d'avant le 5 juin 1967; un Etat viable économiquement et politiquement, en échange de la paix et la sécurité pour lui.

C'est pour cette raison, selon les deux chercheurs, que l'offre de paix d'Ehud Barak en 2000 à Camp David n'a été qu'une fumisterie à l'égard des Palestiniens, et une mystification des opinions publiques israélienne et mondiale.

Le lobby pro-Israélien et Israël ont également torpillé, selon les deux intéressés, toute chance de mise en œuvre par le Congrès et le gouvernement des Etats-Unis d'Amérique d'une politique de dialogue avec l'Irak de Saddam Hussein, la Syrie et l'Iran.

Cela s'est soldé par la contribution directe à la victoire électorale du Hamas dans les Territoires de l'Autorité palestinienne, le désastre politico-militaire pour les Etats-Unis d'Amérique en Irak, et pour Israël le bombardement à vaste échelle du Liban et de sa population par Israël, en été 2006.

Cette politique de confrontation — systématique — concourt à alimenter le terrorisme et à empêcher la formation d'une large coalition internationale contre ce fléau.

Elle ne laisse pas non plus, selon eux, le choix à ces pays, pour se protéger, que de continuer à financer et à armer le Hamas, le Djihad islamique et le Hezbollah libanais, et également, pour ce qui est de l'Iran, d'accélérer son programme nucléaire civil, puis militaire.

Qu'est-ce qui fait la puissance du lobby pro-Israélien ?

Cette puissance, ce lobby la tient avant tout, d'après le livre, de l'énorme manne financière, dont il bénéficie de la part des milliardaires juifs états-uniens. Elle lui permet de financer les campagnes électorales des candidats, à la chambre des Représentants, au sénat et à la présidence de la république, donnant suffisamment de gages de soutien inconditionnel à Israël.

Elle permet aussi au lobby de punir les candidats, qui ne veulent pas se plier à ses injonctions, en finançant les campagnes électorales de leurs rivaux, de même que toute critique d'Israël, émanant de qui que ce soit, élu du peuple, universitaire, journaliste, ministre et même du Président des Etats-Unis d'Amérique, s'exposera à de violentes attaques, voire à un lynchage médiatique de la part de ce lobby.

La sénatrice démocrate, Hillary Clinton, en sait quelque chose, elle qui, comme beaucoup d'autres, essuya selon Mearsheimer et Walt, les pires critiques de la part du lobby, parce qu'elle avait seulement appelé, en 1998, à l'établissement d'un Etat palestinien et qu'elle avait fait la bise à Souha Arafat, l'épouse de l'ex-président de l'Autorité palestinienne.

Le lobby use et abuse aussi de la redoutable accusation d'antisémitisme. Nombre de membres du Congrès, de journalistes ou d'universitaires, bien qu'amis de longue date d'Israël, n'ont pas été épargnés, pour peu qu'ils aient émis une critique de tel ou tel aspect de la politique israélienne, qu'ils jugent contre-productif.

Nos deux universitaires racontent aussi comment ce lobby a traîné dans la boue l'ancien président des Etats-Unis d'Amérique, Jimmy Carter, parce que celui-ci avait écrit dans son livre, Palestine: Peace Not Apartheid, quelques vérités sur le traitement qu'Israël inflige aux Palestiniens dans les territoires occupés et sur certaines méthodes, peu amen, de ce lobby.

Des membres du lobby sont allés jusqu'à qualifier Paris de « capitale de l'Europe

antisémite. » Ces intimidations consistent également, d'après l'ouvrage, en quelques heures seulement, en la signature de pétitions, en l'envoi de milliers de lettres postales et de courriels électroniques à l'intéressé, ou encore, des milliers d'appels téléphoniques, la publication d'encarts publicitaires dénonciateurs dans les journaux, l'organisation de manifestations ou de rassemblements devant le siège d'un journal ou d'une radio, etc.

Le lobby fait également actionner, comme un seul Homme, plusieurs dizaines de représentants et de sénateurs pour qu'ils envoient une lettre collective «cinglante» à la cible qu'il leur désigne, souvent le président des Etats-Unis d'Amérique ou l'un de ses ministres, mais aussi des journalistes, des universitaires...

Il charge aussi des étudiants de faire pour lui de la délation, concernant les organisations estudiantines et des enseignants jugés hostiles à Israël ou au lobby. Il n'hésite pas non plus, d'après nos deux chercheurs, à tenter de faire taire ou de briser la carrière universitaire d'un professeur, d'empêcher la publication d'une production académique.

Le lobby pro-Israélien aux Etats-Unis d'Amérique a atteint une telle puissance, qu'il est devenu un danger... pour l'avenir d'Israël

Le Lobby pro-Israélien et la politique étrangère américaine (Ed. La Découverte, Paris, 2009)

» A hozzászóláshoz [regisztráció](#) és [belépés](#) szükséges